

2 Μαρτίου 2016

Ενθρόνιση Ηγουμένης Ι.Μ. Παναγίας Βρυούλων

/ [Πεμπτουσία](#)

Image not found or type unknown

Την Κυριακή 21 Φεβρουαρίου, κατά την διάρκεια Αρχιερατικού Εσπερινού, με ευλογία του Μακ. Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου, έγινε από τον Σεβ. Μητροπολίτη Διδυμοτείχου κ. Δαμασκηνό, συγχοροστατούντος του Θεοφ. Επισκόπου Θερμοπυλών κ. Ιωάννου, παρουσία του Σεβ. Μητροπολίτου Γλυφάδας κ. Παύλου, του Πρωτοσυγκέλου της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών Αρχιμ. Συμεών, του Σεβαστού Γέροντος και Κτίτορος της Ιεράς Μονής Αρχιμ. Γαβριήλ Τσάφου, της Γερ. Μεθοδίας και Μοναζουσών της Ι.Μ. Τιμίου Σταυρού Μαψού Κορινθίας, της Γερ. Νυμφοδώρας και Μοναζουσών της Ι.Μ. Εισοδίων Θεοτόκου Μαρκοπούλου Αττικής, Ιερέων, Μοναχών, καθηγητών Πανεπιστημίου και πλήθους πιστών, η Ενθρόνιση και η επίσημη εγκατάσταση της Ηγουμένης του Ιερού

Ησυχαστηρίου Παναγίας των Βρυούλων Ωρωπού Αττικής, Γερόντισσας Φιλοθέης.

Ο γέροντας του Ι. Ησυχαστηρίου, π. Γαβριήλ, στον λόγο του στάθηκε ιδιαίτερα στην μεγάλη ευγνωμοσύνη που νοιώθουμε όλοι μας προς τον άγιο Διδυμοτείχου για όλες τις ευεργεσίες που μας έχει προσφέρει από την ίδρυση της μονής μέχρι σήμερα, την συμπαράσταση και πολύτιμη βοήθειά του σε ό,τι χρειαζόμαστε εμείς οι μοναχές και οι ιερείς μας.

Ο άγιος Διδυμοτείχου, φανερά συγκινημένος, τόνισε πως νοιώθει ιδιαίτερα χαρούμενος που αξιώνεται να καμαρώνει τους καρπούς του έργου που εκείνος έσπειρε. Καθώς βλέπει το μοναστηράκι να αυξάνεται και να καρποφορεί αισθάνεται την χαρά του πατέρα που καμαρώνει για την πρόοδο και προκοπή των παιδιών του.

Ακολουθεί ο ενθρονιστήριος λόγος της Γερόντισσας Φιλοθέης:

Σεβασμιώτατε Άγιε Διδυμοτείχου, Σεβασμιώτατε Άγιε Θερμοπυλών, Σεβασμιώτατε Άγιε Γλυφάδος, Άγιε Πρωτοσύγκελε της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, σεβαστέ μας γέροντα π. Γαβριήλ, σεβαστοί μας ιερείς, σεβαστές γερόντισσες και αδελφές, αγαπημένοι μας κ. καθηγητές, αγαπημένα μας πνευματικά αδέρφια.

Φέτος εορτάζουμε τα είκοσι χρόνια από την επίσημη ίδρυση του μοναστηριού μας

και πραγματικά δεν είναι εύκολο να εκφράσουμε την χαρά και την συγκίνηση που νοιώθουμε.

Το μοναστήρι μας ιδρύθηκε από τον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο κυρό Σεραφείμ, στην συνέχεια ευλογήθηκε και αναγνωρίστηκε και το μετόχι μας από τον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο κυρό Χριστόδουλο και σήμερα συνεχίζει να λειτουργεί και να αναπτύσσεται με την πατρική ευλογία του Αρχιεπισκόπου μας κ. Ιερωνύμου.

Χάρη στην αμέριστη συμπαράσταση και μέριμνα του αγίου Διδυμοτείχου, το μικρό μας μοναστηράκι πήρε νομική υπόσταση και αναγνωρίστηκε επίσημα και από το Κράτος και από την διοίκηση της Εκκλησίας σε ελάχιστο χρόνο. Και από τότε ποτέ δεν σταμάτησε να μας έχει έγνοια και να μας προσφέρει την πολύτιμη βοήθειά του σε κάθε μικρή η μεγάλη μας ανάγκη. Σήμερα ολοκληρώνεται και τυπικά αυτό που ξεκίνησε σαν διαδικασία πριν πολλά χρόνια. Όμως όσα χρόνια και αν περάσουν εμείς νοιώθουμε ότι βρισκόμαστε ακόμη στην αρχή ή, για την ακρίβεια, ότι δεν έχουμε βάλει ακόμη αρχή, αφού είναι πάρα πολλές οι στιγμές, φανερές ή κρυφές, που φερόμαστε ανόητα και ανάξια.

Η ιστορία του μοναστηριού μας τυπικά είναι σύντομη, όμως η κληρονομιά και κατά συνέπεια και η ευθύνη που φέρουμε είναι πολύ μεγάλη, καθώς οι ρίζες μας είναι πολύ βαθιές και ανάγονται από την μια πλευρά στα χρόνια της

τουρκοκρατούμενης Αθήνας και από την άλλη στην τουρκοκρατούμενη Μ. Ασία.

Στα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς, τον 16ο αιώνα, η αγία Φιλοθέη ίδρυσε μέσα στην καρδιά της τουρκοκρατούμενης και βασανισμένης και τότε Αθήνας ένα μοναστήρι το οποίο αφιέρωσε στον άγιο απόστολο Ανδρέα και ίδρυσε και πολλά μετόχια, ένα εκ των οποίων είναι και το αγαπημένο μας εκκλησάκι του αγίου Ανδρέου. Μέσα σ' αυτό το εκκλησάκι η αγία Φιλοθέη μαρτύρησε από τους Τούρκους στις 3 Οκτωβρίου 1588. Και όπως συχνά μας λέει ο γέροντάς μας π. Γαβριήλ, από την στιγμή που αυτός ο τόπος ποτίστηκε με αίμα μαρτυρικό, είναι διπλά ευλογημένος και η παρουσία της αγίας είναι πολύ έντονη.

Στην συνέχεια, όταν κοιμήθηκε η αγία Φιλοθέη, λίγους μήνες μετά τον βασανισμό της, υποκύπτοντας στα βαριά της τραύματα, το μοναστήρι της άρχισε σιγά σιγά να φθίνει. Έτσι, ενώ επί των ημερών της αριθμούσε περίπου 200 μοναχές, ρωμιές και τούρκισσες, την εποχή της επανάστασης του 1821 είχε ελάχιστες μοναχές και στην συνέχεια διαλύθηκε από τους Βαυαρούς το 1833. Έκτοτε, και μέχρι το 1942, το εκκλησάκι μας που ήταν το μετόχι της στα Πατήσια, που αναστηλώθηκε από τον μεγάλο αρχιτέκτονα Αναστάσιο Ορλάνδο και αγιογραφήθηκε μετά από λίγο από τον Αϊβαλιώτη Φώτη Κόντογλου, τελούσε «εν αναπαύσει». Κάτι όμως σιγόκαιγε μέσα στα ερείπια στα οποία είχε μεταβληθεί.

Έτσι φθάνουμε στο 1967 όταν ο γέροντάς μας πήγε εκεί σαν κατηχητής. Συγκλονισμένος από την έκδηλη παρουσία της αγίας, γονάτισε μέσα στο εκκλησάκι και παρεκάλεσε την αγία Φιλοθέη και τον άγιο Ανδρέα να τον αξιώσουν να γίνει ιερέας σ' αυτό το εκκλησάκι και σ' αυτό να πεθάνει. Πράγματι, από το 1974 που χειροτονήθηκε ιερέας διακονεί στο εκκλησάκι μας δίχως ποτέ να λείψει. Υπήρξε όλα αυτά τα χρόνια κυριολεκτικά η ψυχή της ενορίας, πηγή αστείρευτης ευλογίας, τους καρπούς της οποίας βλέπουμε στα αμέτρητα ζευγάρια, στους καλούς μας ιερείς και στους μοναχούς και τις μοναχές που εμπνεύστηκαν τόσο από την ολοζώντανη παρουσία και ευλογία της αγίας Φιλοθέης όσο και από την σεμνή και ταυτόχρονα αρχοντική βιοτή του π. Γαβριήλ.

Θυμάμαι που ως φοιτητές παρευρεθήκαμε με έναν πνευματικό μας αδελφό, που είναι σήμερα ιερέας, στην αγορά του πρώτου διαμερίσματος, σημερινή βιβλιοθήκη της μονής, και του δεύτερου, σημερινό παρεκκλήσι του ναού, που βρίσκονται στην πολυκατοικία δίπλα ακριβώς από τον Άγιο Ανδρέα. Όταν υπογράψαμε τα συμβόλαια, γύρισε και μας είπε βαθεία συγκινημένος ο π. Γαβριήλ: «σήμερα δεν αγοράσαμε το διαμέρισμα, ανακτήσαμε τα κεκτημένα», δηλαδή ξαναπήραμε αυτά που ήταν δικά μας, αφού στο σημείο αυτό υπήρχαν τα κελάκια του μοναστηριού της αγίας Φιλοθέης.

Επίσης, σε κάθε Θ. Λειτουργία ο π. Γαβριήλ μνημόνευε «υπέρ της ιεράς ημών μονής», εννοώντας το μοναστήρι της αγίας Φιλοθέης. Και όταν το 1989 εορτάσαμε τα 400 χρόνια από την Κοίμηση της αγίας μας, θυμάμαι με πόση συγκίνηση μας μιλούσε για την ζωή της αγίας και για την αξία του μοναστηριού της και με πόση σιγουριά μας έλεγε πως μια μέρα θα ξαναγίνει το μοναστήρι της: «Θα δείτε, θα έρθει καιρός που τα μοναστήρια θα γίνονται σε πολυκατοικίες». «Η εποχή μας, η Αθήνα μας, τα Πατήσια, χρειάζονται μοναστήρια. Χρειαζόμαστε αγίους και μερακλήδες μοναχούς και μοναχές. Διψάει η εποχή μας για ομορφιά. Διψάει για τον Χριστό».

Και το όνειρο έγινε πραγματικότητα χάρη στην ευλογία του αγίου Πορφυρίου, την προσευχή, τους κόπους, τις προσωπικές στερήσεις καθώς και τα δάκρυα και τις αγωνίες του γέροντά μας και της μικρασιάτισσας μητέρας του, της κυρά Λένης, αλλά και τις εμπνευσμένες και άμεσες ενέργειες του Σεβασμιωτάτου αγίου Διδυμοτείχου.

Με πολύ κόπο και αγώνα πρωτοξεκινήσαμε από εδώ, από τον Ωρωπό, αφού πρώτα ασπαστήκαμε τα ιερά λείψανα της αγίας μας Φιλοθέης που φυλάσσονται στο εκκλησάκι μας. Ζήσαμε ήδη από την αρχή και δύσκολες στιγμές αλλά και γεμάτες χάρη.

Στη συνέχεια δημιουργήθηκε το μοναστήρι της Αθήνας, εκεί βρίσκεται η επίσημη έδρα μας, αποτελείται από τρία συνεχή οικόπεδα πράγματι «ανάμεσα σε πολυκατοικίες» και βρίσκεται στην οδό Ιβήρων, πολύ κοντά στο εκκλησάκι του Αγίου Ανδρέου, ουσιαστικά δηλαδή μέσα στα κτήματα του μοναστηριού της αγίας Φιλοθέης.

Παράλληλα υπάρχει και το μετόχι μας που βρίσκεται εδώ, στον ευλογημένο αυτό τόπο του Ωρωπού.

Το όνομα του μοναστηριού μας είναι «Παναγία των Βρυούλων» και δόθηκε από τον βουρλιώτικης καταγωγής γέροντά μας εις ανάμνηση του μεγάλου αντίστοιχου προσκυνήματος που βρισκόταν στα Βουρλά της Μ. Ασίας.

Δεν γνωρίζουμε πότε ακριβώς χτίστηκε για πρώτη φορά ο περιβόητος αυτός ναός στα Βουρλά, το σίγουρο όμως είναι ότι το 1796 χτίστηκε για τρίτη φορά και αποτελούσε μέρος ολόκληρου οικοδομικού συγκροτήματος, στο οποίο εδέσποζε ο ναός και η περίφημη Αναξαγόρειος Σχολή. Από όλη την Ανατολή έρχονταν ρωμιοί και τούρκοι τον Δεκαπενταύγουστο να προσκυνήσουν στην εορτή Της την «Μεγαλόχαρη» όπως τρυφερά αποκαλούσαν την Παναγία την Βουρλιώτισσα και πολλά ήταν τα θαύματα που έκανε σε ρωμιούς και τούρκους. Όμως το 1922 η Παναγία, τα Βουρλά όπως και ολόκληρη η γη της Ιωνίας έγιναν στάχτη σε μια καταστροφή που όμοιά της δεν γνώρισε ο ελληνισμός.

Αυτή είναι με πολύ λίγα λόγια η «προϊστορία» της μονής μας, την οποία οφείλουμε όλοι μας, αλλά προπαντός εμείς οι μοναχές να την μελετούμε, να την νοιώθουμε διαρκώς μέσα μας και να την παραδώσουμε και σε άλλους.

Κάπου γράψανε πρόσφυγες: «Πατρίδα ζεις όσο σε θυμόμαστε». Ο λόγος που το μοναστήρι μας ονομάστηκε Παναγία των Βρυούλων δεν είναι μόνο η ανάμνηση ή καλύτερα η μνήμη του ιστορικού μας προσκυνήματος. Είναι κυρίως η αναβίωση ενός ήθους που κοντεύει να ξεχαστεί σήμερα.

Μας έλεγε συχνά ο γέροντάς μας: «Ονειρεύομαι ένα μοναστήρι που να λειτουργεί όπως η μικρασιάτισσα μητέρα μου, όπως οι μικρασιάτισσες γιαγιάδες της γειτονιάς του Πολυγώνου, στο οποίο μεγάλωσα. Ένα μοναστήρι που δεν θα αναρωτιέται ο προσκυνητής αν τον αγαπούν, αλλά που θα είναι σίγουρος ότι,

προσφέροντάς του ένα ποτήρι νερό, τον αποδέχονται, τον τιμούν, τον περιποιούνται, όποιος και αν είναι αυτός, δηλαδή ένα μοναστηράκι που θα είναι ανοιχτό όσο πρέπει, φιλικό όσο πρέπει, προσεκτικό όσο πρέπει, ήσυχο όσο πρέπει, με μοναχές με αγιότητα και μεράκι, που θα έχουν την διάθεση να «ξενοδοχήσουν τα αδέρφια μας που κουρασμένα από την αμαρτία θα επιστρέψουν στην αγκαλιά του Πατέρα».

Επίσης εκείνο που προσπάθησε να ζωντανέψει μέσα μας είναι η έμπνευση για δημιουργία, να μας μάθει το μέτρο και το σωστό κουμάντο, αλλά προπαντός να μας βοηθήσει να αποκτήσουμε ευγνώμονα καρδιά.

«Την βρυσούλα που σε δρόσισε ποτέ να μην την ξεχάσεις» του επαναλάμβανε συχνά η μητέρα του και μας το τονίζει συχνά ο γέροντάς μας, θέλοντας να μας διδάξει να ευχαριστούμε, να προσευχόμαστε και να θεωρούμε όλους τους ανθρώπους ευεργέτες μας, αφού αυτό το μοναστηράκι φτιάχτηκε και συνεχίζει να υπάρχει από το περίσσειμα της αγάπης χιλιάδων ανθρώπων που, από την αρχή μέχρι και σήμερα, βοήθησαν και βοηθούν ο καθένας με τον τρόπο του.

Επίσης μας τόνιζε να λέμε πάντα και για όλα, και για τα ευχάριστα και για τις δοκιμασίες, το «Δόξα σοι ο Θεός». Αυτό έχει μεγαλύτερη αξία και από το «Κύριε ελέησον», ιδιαίτερα όταν αγωνιζόμαστε να το λέμε σε περιόδους δοκιμασίας και πειρασμών. Και προπαντός να κάνουμε υπομονή και να μην βιαζόμαστε.

Μια φορά, αφού είχε λειτουργήσει εδώ στο μετόχι μας, λίγους μήνες μετά από την κουρά μου, και θέλοντας να με εμπυχώσει, μου έγραψε ένα πολύ τρυφερό γραμματάκι :

«Γερόντισσα, πάντοτε θυμάμαι με πολλή συγκίνηση τις στιγμές που πρωτοξεκινήσαμε. Δύσκολες αλλά και πολύ όμορφες. Σας παρακαλώ να μείνετε μέσα σ' εκείνη την λαχτάρα και ενθουσιασμό που ζήσατε όταν πρωτοξεκινήσαμε το μοναστηράκι. Σήμερα το πρωί, πριν την Θεία Λειτουργία, έξω από την εκκλησία στριφογύριζε μια πεταλούδα. Την παρατηρούσα επίμονα. Σκεπτόμουν πόση υπομονή έπρεπε να έχει το πρώην σκουληκάκι για να γίνει πεταλούδα. Και να πετάει, και να χαίρεται. Φορούσε ρασάκια. Ήταν μια μαύρη πεταλουδίτσα. Σας ευχαριστώ».

Με αυτά τα φαινομενικά απλά αλλά με τόσο βαθύ νόημα λογάκια του γέροντά μας μεγαλώσαμε κοντά του και πάρα πολλές φορές είδαμε στην πράξη πόσο πολύτιμα και παρήγορα είναι και πόσο ανεπαρκείς και ανέτοιμες εμείς για να τα νοιώσουμε και να τα κάνουμε πράξη.

Σεβασμιώτατε,

στην μοναχική μας κουρά μάς διαβάσατε από το Μέγα Ευχολόγιο: «Ὀντως καλόν ἔργον και μακάριον ἐξελέξω, ἀλλ' εἴαν και τελειώσης. Τα γαρ καλά ἔργα κόπω κτώνται, και πόνω κατορθούνται».

Εύχεστε να ἔχουμε πάντα ἔμπνευση, πάντα μετάνοια, πάντα αγάπη, πάντα χαρά για να φέρουμε εις πέρας την υψηλή διακονία που δια των χειρών σας και του γέροντός μας, μας ἐμπιστεύτηκε η Αγία μας Εκκλησία από πολύ νεαρή ηλικία. Εύχεστε κάποτε να μεγαλώσουμε και να ωριμάσουμε πριν μας καλέσει ο Χριστός μας κοντά Του. Συγχωρήστε μας για τα λάθη και τις παραλείψεις μας.

Αναμένοντας την του Θεού πρόνοια για όλα, για το μοναστήρι, για τις μοναχές, για τον κόσμο ολόκληρο, και με τις ευχές του γέροντός μας, σας ευχαριστούμε και πάλι και σας ευχόμαστε καλή Σαρακοστή, καλό Πάσχα, καλή Ανάσταση.

Δείτε σε βίντεο που ἔχουν ἤδη αναρτηθεί στην ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ την Γερόντισσα Φιλοθέη να μας ξεναγεί στο Ιερό Ησυχαστήριο Παναγία των Βρυούλων.

%video%